

Hermed er regeringen og ikke mindst jeg selv i stand til at besvare en række spørgsmål fra Folketinget på et mere fyldestgørende grundlag. Lad mig ganske kort sammenfatte resultatet af undersøgelsen:

Undersøgelsen omfatter 75 sager, hvori i alt 142 pengeinstitutter indgår. På baggrund af selvangivelser, regnskab og andet materiale fra ligningskommuner og told- og skatteregioner er det undersøgt, dels hvilke regelsæt der har været anvendt, dels om der fra myndighederne er givet særlige tilsagn eller tilladelser eller fastsat særlige vilkår. Derimod er der ikke foretaget ligning og revision i sagerne. Værdiansættelser og eventuelle skøn er således ikke efterprøvet.

Undersøgelsen er opdelt efter de 3 skattemæssige former for bankovertagelser, som har været anvendt:

For det første er der de skattefri fusioner. I 29 af de 43 undersøgte sager er reglerne for så vidt korrekt anvendt. I 14 sager er der i strid med reglerne sket principskifte med det formål at overføre underskud ved fusionen.

Dernæst er der de skattepligtige fusioner. Dem er der 9 af. I 2 af disse sager er der i strid med reglerne af myndighederne accepteret overførsel af hensættelser.

Og endelig for det tredje er der overtagelse af aktiver og passiver. Her er der tale om 14 sager, hvoraf der i 2 sager er givet tilsagn om fordeling og overførsel af hensættelser. Der er fundet andre fejl, som jeg ikke skal komme ind på her.

Det er meget vanskeligt at vurdere det tab, som statskassen lider i forbindelse med disse sager. Med en meget pessimistisk vurdering anslår vi i Skatteministeriet, at der samlet kan blive tale om et provenutab på 1½ mia. kr., når sammenligningsgrundlaget er en korrekt anvendelse af de gældende skatteregler på de pågældende bankovertagelser.

Det må understreges, at dette er det maksimale beløb, idet der er forudsat fuld udnyttelse af overførte hensættelser, underskud m.v. Der er ved beregningen af dette provenutab heller ikke taget hensyn til, at en del af bankovertagelserne kunne være gennemført lovligt efter andre skattemæssige regelsæt, f.eks. ved at lade daterselskaber overtage de nødlidende institutter. Hvis disse metoder havde været anvendt, ville der formentlig ikke have været tale om noget provenutab på disse overdragelser.

Det er naturligvis med beklagelse, at jeg som ansvarlig skatteminister må konstatere, at der på et enkelt område er blevet administreret i

strid med reglerne i en række tilfælde og over en længere årrække. Jeg finder det endvidere beklageligt, at disse forhold først er afdækket nu. Meget kunne formentlig have set anderledes ud, hvis vi havde kendt den praksis noget før.

Nu står vi imidlertid med undersøgelsen, og i Skatteministeriet har vi i de sidste par uger arbejdet på den opfølgning, der er nødvendig, og som er hovedtemaet i denne forespørgselsdebat. Der er tale om et meget betydeligt opfølgingsarbejde, som både går tilbage i tiden og peger fremad. Lad mig starte med de initiativer, som vedrører det bagudrettede forløb.

Det første spørgsmål, som mange har rejst, er, hvorledes dette har kunnet ske, og hvem der har ansvaret for de fejl, der er begået. Jeg har allerede i et samråd i Skatteudvalget redegjort for min umiddelbare opfattelse af, hvad der kunne være årsagen til, at denne praksis har udviklet sig.

Som tidligere nævnt var formålet med bankrapporten imidlertid alene at afdække det skatetekniske forløb i banksagerne. Der skulle således ikke foretages analyser af årsagerne eller bedømmelser af ansvaret. Nu er vi imidlertid kommet i den fase, hvor også disse forhold må søges afdækket.

Regeringen har her valgt at lade en uafhængig advokat undersøge, om de fejl, der er begået, kan lægges nogen af de implicerede embedsmænd til last. Er det tilfældet, må de almindelige ansættelsesretlige regler bringes i anvendelse. Dette vil navnlig betyde, at der kan blive tale om tjenstlige undersøgelser ledet af en dommer.

Advokaten skal også undersøge, om det fremgår af materialet fra bankundersøgelsen, at ministre har været involveret i sagerne eller har kendt til den praksis, som har dannet sig i strid med de gældende skatteregler.

Jeg vil til sidst i mit indlæg yderligere behandle ansvarsspørgsmålet set i det politiske lys, for ud over fastlæggelsen af ansvaret for det, som er sket, står vi med en række praktiske spørgsmål, som skal afklares.

For det første står vi nu med spørgsmålet om, hvad vi gør med de sager, hvor der er sket fejl. Indledningsvis må der ske en udskillelse af de sager, hvor der er indtrådt forældelse af skattemæssige korrektioner.

I skatteretten har vi en 3-års-frist, således at en ansættelsesændring skal være foretaget senest 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår. Det betyder, at vi ikke kan gå længere tilbage end 1992. Herefter er der 11 sager tilbage, hvor der stadig kan gennemføres ligningsmæssige korrektioner.